

Seija Sukuvaara

Anna
minulle
runosi

AJATUKSIA HERKKYYDESTÄ JA VAHVUUDESTA

Anna minulle runosi

Teksti © 2026 Seija Sukuvaara

Kuvat © 2026 Auli Sukuvaara

Kansi Auli Sukuvaara

Kustantaja: BoD · Books on Demand,

Mannerheimintie 12 B, 00100 Helsinki, bod@bod.fi

Kirjapaino: Libri Plureos GmbH, Friedensallee 273, 22763 Hampuri, Saksa

ISBN: 978-952-80-7570-7

Runot tulevat
ja menevät.

Kuka ne lähettää?

Ei niillä ole osoitetta eikä aikataulua.

Otan yhdestä kiinni,
kirjoitan sen
ja panen lentoon
kohti jotakuta.

Mummo.

Minä panen kädet listiin
sinun puolesta.

Lukoile nyt.

Minäkin lukoilen:

Palanna, Jumala,

mummon solmet

ja anna isän päästä sodasta.

– Isä!

Sinulla on minun housut.

– Nämä flanellisetko?

– Niin. Katso!

Näissähän on SA.

Ja paidassakin.

– Haluatko nämä?

– E-en, kiherrän.

Kirkon kellot soivat

On sota.

Salla, on poltettava, käsky kävi.

Etenemme evakoiden taakseen jättämällä tiellä.

Seison suuren talon edessä.

Tiedän, missä sen avain on.

Kävelen läpi talon kauppaan.

Kirjatkin ovat järjestyksessä hyllyillä.

Jätänkö? – Jätän ovia auki.

Siirryn kodin puolelle,

se on siisti.

Juhlakunnossa.

Sisareni lähtiessään

on levittänyt pöydille puhtaat liinat.

On vaikeaa olla sotilas

ja katsoa liekkien ahnautta.

Sisar on kylän viimeisessä lottien evakuoinnissa.

Sumentunein silmin hän näkee

kotinsa ikkunaverhojen välistä

liekkien punaisen loimun.

Kirkon kellot soivat

Joku huomaa ikkunasta
kotikujalla tulijan.
Pirtissä kuuluu kova huuto,
ja alkaa itku.
Rakastettu kirkkoherra
on lähtenyt pitkälle pyörämatkalle.
Kaikki tietävät,
että on tulossa lohдутon viesti rintamalta.

Vihollisen luoti katkaisi
nuoren isän elämän.

Haudalla valkomekkoinen
pieni sotaorposerkku
seisoo suruharsoisten naisten joukossa,
nyt ilman isää.

Täti sanoo minulle:
Isäsi on sodassa,
äidillä on vauva,
olet perheenne edustaja.

Täti pitelee seppeleennauhoja,
minä luen kuuluvasti.
Suoritan tärkeää tehtävää,
niin hyvin kuin vain voin.

Kirkonkellot soivat.

Kirkon kellot soivat

Palaamme sedän hautajaisista.
Juna jyskyttää kohti evakkokotia.

Täti juttelee vastapäisen kanssa
vieraalla kielellä.
Hän puolustaa Suomea, täti kertoo.

Kuuntelen outoa puhetta
ja vertailen miehen sotilaspukua isän asuun.
Hän kysyy ikääni.
Kuusi vuotta, vastaan.
Täti on tulkkina.

Ilahdun,
kun saan sotilalta lahjan:
suklaalevyn pula-aikana.
Täti opettaa sanomaan:
Danke schön.

Vain viikkoja myöhemmin haen postin.
Kiikutan heti Kuvalehden tädille.

– Katso! Tuossa makaavat ne kirkonkellot,
jotka soivat sedän hautajaisissa.

Aikuiset supisevat keskenään polttamisesta.

– Kuka sen kirkon poltti?

Samassa muistan saamani suklaalevyn.

Lepatella perhosena

Auringon keväinen syleily,
kuin iholle jäänyt rakkaan kosketus
sulattaa lumikinokset,
saa ne vettymään
ja humahtaan hupenemaan.

Pian oksat heiluttavat hempeää vehreyttä,
ja kulleroniityt moninkertaistavat auringon kullan.

Kevät tulvineen on rävähtänyt Pohjolaan.

Aloin kasvattaa rakkauttani keväällä
kuin kukkia
yksivuotisia ja muita.

Ilokseni
rakkauteni on kuin perenna,
joka vuodesta toiseen kasvaa,
mutta tarvitsee jatkuvaa huolenpitoa.

Lepatella perhosena

Viserrä vain hupsuja puheitasi.
Niitä on mukava uskotella todeksi.
Liekö ulkoa kuuluva peippouroonkin laulu
höpöpuheita puolillaan?

Kaivan kuitenkin kevytkenkäiset kesävaatteeni
ja alan kanssasi kesään.

Äänesi puhelimessa,
kuinka se lumooa minut!
Soittaessasi jostain asiasta,
en syvenny siihen.
Puhu sinä
ja selvittele pulma yksinäsi.
Minä kuuntelen.

Lepatella perhosena

Olet ihana.
Erityisesti silloin,
kun kuiskuttelet valheita,
ja haluan uskoa niihin.

Kun sanot keijuksi,
sillä hetkellä ajattelet niin,
vaikka jätin painoni vartioinnin.

Kun runoilet ruususuuksi,
olen sitä silloin.
Huolimatta ohdakkeista,
joiden kasvua suuni joskus suoltaa.

On vaikea pysyä loitolla sinusta.
Koskettelen olemustasi äänettömillä sanoilla.
Kierrän sinut ympäri ylhäältä alas
ja takaisin ylös.

Katse sisäänpäin kääntyneenä
suonien kohistessa annan sinun pitää rauhasi.

Kokoelman ensimmäiset ajatukset syntyvät kuusivuotiaan silmin nähtyinä sota-ajan muistoina – hetkinä, jolloin pieni lapsi yrittää kantaa vastuunsa arvaamattoman maailman keskellä. Runot kulkevat nuoruuden herkästä rakkauden heräämisestä arjen ristiriitaisiin tunteisiin ja vuosikymmenten kulkuun, jossa elämä vuoroin satuttaa ja vuoroin antaa.

Matkan varrella sanat pysähtyvät näkemään kansakulkijoiden surut, menettämään läheisiä ja tunnustamaan oma haurastuminen. Silti maailma jatkaa kulkuaan, vaikka kirjoittajan askel jo hiljenee.

Kuvat Auli Sukuvaara

ISBN: 978-952-80-7570-7